

החלטות את היחסים בין ישראל והמדינות הידידותיות לה. הן לא תוכלנה לסבול שכנוסיות ישראליה, או כנוסיות יהודיות המקבלות סעד ומחסה בישראל, יפעלו על אדמתן, ירצחו אנשים ויפציצו בניינים שם.

רוצחי מינכן הצליחו להנחית מהלומה אדירה על יחסי גרמניה-מצרים. רוצחי חיים יהודיים יקלפו את היחסים בין ירדן שלים ובין בון, פאריס, לונדון ותרסר בירות אחרות.

ממשלת ארצות-הברית לא הגיבה הש"בוע על הדיעות שגוף ישראלי, הקשר במאפיה הניו-יורקית, שלח נשק בלתי-חוקי לביצוע פשעים על אדמתה, לשת"ק היותה סיבה אחת בלבד: קירבת הברית לנשיאתה.

למחרת הבהירות אפשר לצפות לתגובה אמריקאית שונה לגמרי על מנעושה כזה — בייחוד עם ית"כרר כי ממשלת ישראל אינה פו"ק יות כרצינות נגד האשמים.

קשה לתאר עזרה גדולה יותר לטירר-ריסטים הערביים מאשר פעולה שתשבש

גירי מחבק את שומרו יחס מיוחד

את המערכת הבינלאומית של ישראל, תהי רוס את יחסיה עם המדינות, ותכתים אר תה כמדינה סיראטית, המנהלת מילחמת-כנוסיות.

עד פרשת מינכן שררה בטעום סלחנות מסוימת כלפי הטיירר הערבי, מפני שהפלסטינים נחי שבים למוכרי-גרד וחסרי-אונים. לא תהיה סלחנות כזאת כלפי ישי ראל, הנחשבת למעצמה צבאית אדירה.

הדרך לניצחון

בתוך כל הבולמוס סביב פרשה זו, כימעט ושכח העיקר: איך להילי-חס בטיור.

ברור לחלוטין כי מילחמה יעילה בטיי רור הפלסטיני מחייבת שיתוף-פעולה נר-חב בין שירות-הביטחון הישראליים והי זרים, הילופי-מידע נרחבים בין גופים ידיר דותיים, תיאום ואף תיכנון משותף של פעולות.

לשם כך דרושה פעולה פוליי טית נרחבת, תזווה של דעת-הקהל והממשלות, ואווירה בינלאומית מתאימה. אחרי מינכן, היתה התי קרמיות כללית בכיוון זה.

פעולה כזאת, יחד עם השגת פיתרון פוליטי בין ישראל ושכנותיה, יכולה לי הביא תוך כמה שנים לחיסול מוחלט של הטיירר.

עצם הרעיון של "טיירר נגדי" הוא ההיפך הגמור מזה — והוא ישיג את התוצאה ההפוכה.

במדינה

עיתונות

מילחמת היהודים

גולדה מחשידה את עובדי מערכת "דבר" בהדלפות

שום דבר לא שנוא על ראש-הממשלה גולדה מאיר יותר ממדליפים. בזמנו הצי עז להזמין את שירותי הביטחון כדי שיח קרו מי מהשרים מדליף את דיוני הממשלה לעיתונות. בשעתו מינתה את יועצה, שמ"ח זה דיניץ, כדי לברר מי הם המדליפים סביבה. כאשר נמסר לה בלחישת כי דיניץ עצמו נמנה על המדליפים סירבה להאמין בכך.

לאחרונה הגיעה שינאתה של גולדה ל-מדליפים לשיא חדש. היה זה אחרי שהיא נענתה להצעת עורכת דבר, חנה זמר, להעי ניק ראיון ליומון ההסתדרות לקראת ראש השנה. גולדה היתנתה שני תנאים: שהיא תעבור על הראיון המודפס לפני פירסומו ושכל מה שתמסור עם חברי מערכת דבר שלא לפירסום, לא יפורסם בשום צורה.

מכונת אמת. הראיון נערך כמתוכנן. במערכת דבר המתינו לאישור של גולדה להדפיס את הראיון, אבל האישור לא בא. בשיחה שערכה חנה זמר עם גולדה, הסי חברה לה סיבת העיכוב: גולדה זועמת על שדברים שמסרה לא לפירסום לחברי מערכת דבר, פורסמו בהארץ. היא דר שה מחנה זמר לגלות מייד את המדליי פים. "תחקרי את כל המשתתפים בראיון במכונת אמת", הציעה.

השיחה בין השתיים הסתיימה במתח רב. הראיון עם גולדה לא הוחזר אלא אחרי חג, אחרי שראיון דומה, שהעני קה גולדה למעריב, אושר על ידה כשנמי סר לה לביקורת מוקדמת.

חנה זמר החליטה להוכיח לגולדה ש לפחות איתה היא אינה יכולה לעשות מה שהיא רוצה: היא גנזה את הראיון עם גולדה ולא הדפיסה אותו. תגובת גולדה: "לא אתן יותר ראיונות לדבר".

חקירות

תפיסת פושעים

רק בשעות הקבלה

כאשר גילה בעל המשאית הגנובה, כי המיטרה אינה פועלת לגילוי הגנבים — איים עליו קצין המיטרה במעצר.

מנחם שחק היה עיף ומודאג, ולא האמין למישמע אונזיו. השעה היתה ארבע לפנות בוקר, והוא גילה זה עתה שמשאיתו נגנבה. הוא חזר שנית על דבריו: "אדור גי", הסביר ליומנאי במשטרת רמת-גן, "המשאית שלי היתה עמוסה לוחות עצים, על כל לוח היה רשום המספר הסיידורי של המיטען. אם תרשום את המספר הסיידורי הנה, יהיה לכם יותר קל לאתר את הגנבים והסחורה".

"אדוני", חזר היומנאי בחוסר-סבלנות על תשובתו הקודמת. "אל תלמד אותנו בבקשה איך לחפש משאיות גנובות. הנה לוחות שלך לא מעניינים אותי. רשמתי את מספר המשאית — וזהו. לך הבייתה". פור לגנבים. שחק הרים ידיים בייאוש.

לפני שיצא, שאל את היומנאי: "אתה לא מוסר את פרטי הגניבה באלחוט לסיירות? הלא הכבישים ריקים עכשיו, וכל ניידת תצליח ללוחות את המשאית". "לפני שמונה בבוקר", הסביר היומנאי בסבלנות אי-יוקץ, "כשקציני החקירות יבוי או, אין מה לעשות, אתה מבין?" שחק (26), נשוי ואב לשניים, לא כלי כך הבין, מדוע יש להמתין ארבע שעות באפס מעשה, ולאפשר לגנבים להימלט עם שלם. הוא החליט לנצל את הזמן עד תחילת שעות הקבלה, שבהן תופסים פושעים, יצא לכבישים הריקים לנסות למצוא לבדו את משאיתו.

לא בוטח. עד הצהריים הסתובב בי רחובות תל-אביב רבתי, כשהוא מקלל את החלטתו האומללה מאמש, לעצור בביתו ולישון קצת. כאשר יצא מהבית, בארבע בבוקר, גילה כי המשאית נגנבה. תוך כדי חיפושיו ברחובות, פנה שחק לכל שוטר שפגש, שאל אם נמצאת אצלו, ברשימת כל-יחרכב הגנובים, גם משאית ליינד 116-181. התשובה, פה אחת, היתה שלילית. אחדים מהשוטרים גילו יוזמה ברובה, רשמו את המיסטר על קופסת ה-

מתלונן שחק שיטות מוזרות

סיגירות שלהם. אחרים, גם זה לא. בצהריים, חזר הנחה העיף למישטרת רמת-גן, הוספה לקצין המתאים. "מדוע לא הודיעו לשוטרים על המשאית הגנובה שלי?" ביקש לדעת.

"אני לא יודע מה הולך בתל-אביב", ענה הקצין, לדברי שחק. "רק בשעה 14.00 אנחנו מודיעים לכולם במיברק". כאשר ניסה שחק להמשיך בבירור, גירש אותו הקצין, לדבריו: "תסתלק מפה, או שאעצור אותך".

התיאוריה והמציאות. על יחס מקורי זה לאורח, הגיב דובר משטרת מחוז תל-אביב, רב-פקד עמוס אריכא: "שהמתלונן גיח תלונה, ואנו נספל בה". על עצם פרשת הגניבה, הסביר הדובר: "למשטרה יש שיטותיה שלה לגילוי רכב גנוב. תוך שלושה ימים, מגלים הסיירים שלנו את הרכב הגנוב. הגיב במיררות מנחם שחק: "בטח, אני כבר יושב בלי עבודה שבוע ימים, ואין עוד סימן למשאית".

הפגנות

כולן עושות אותו דבר

סוף-סוף נמצאו הכוחות

לשחיתות בכדורגל

אבל לחצים מוגעים עונים

מאות מתושביה של שכונת מרמורק

התימנית, פרבר רחובות, לא ידעו את נפשם מרוב שימחה במוצאי-שבת האחרונה. קבוצתם, שרק השנה עלתה לליגה הלאומית בכדורגל, גברה במישחק-החץ קשה על הקבוצה הוותיקה של מכבי חיפה, השיגה את ניצחונה הראשון בליגה הלאומית.

אבל שימחתם לא נמשכה זמן רב. כעבור 24 שעות ירד אבל ככד על השכר ועדת-חקירה שהוקמה עליידי ההתאחדות לכדורגל קבעה ביום הראשון ה' שבוע, כי ארבעה ממנהלי קבוצת הפועל מרמורק אשמים בנסיון לקנות בעונה שעברה מישחקים מקבוצות אחרות, כדי לסייע לקבוצתם לזכות באלופות הליגה שלהם ולעלות לליגה הלאומית. לפי מימ"צ הוועדה, לא נקנה אומנם כל מישחק, וכל נצחונותיה של מרמורק הושגו ביר שר, אבל עצם הנסיון לקנות מישחקים ולשחד כדורגלנים הוא פסול. העסקים המורשעים הודחו לשלוש שנים מכל פעילות (כאילו שבתום תקופה זו הם יחזרו למוטב). על הפועל מרמורק הוטל עונש של 3000 ל"י קנס והפחתה של 8 נקודות מאלה שתצבור במרוצת השנה לליגה הלאומית.

באופן מעשי היה פירוש העונש: הורדתה של הפועל מרמורק חזרה לליגה א' בתום העונה.

שולחן שבור. מה שוועדת עצינוני, ועדת-החקירה הממלכתית שהוקמה לחקר השמועות על שחיתות בכדורגל, לא הצליחה להוכיח בכל ישיבותיה לפני שנתיים, הצליחה לעשות ועדת חקירה של ההתאחדות. היה לה הפעם עד מרכזי, מרכזי בן-משה, אשר מסר עדויות מפורשות על נסיונות קניית השחקנים שעשה בשליחות עסקי הפועל מרמורק.

גם אחרי פסק-הדין של ועדת-החקיקי רה נשארו הרבה נקודות סתומות בפרשה. מדוע היה המתווך מוכן להעיד נגד מעסיקיו? מדוע עשה זאת רק אחרי שעלייתה של הפועל מרמורק לליגה הלאומית הפכה לעובדה?

מה שמנוחך בכל הפרשה היתה החלטת ועדת החקירה, אחרי שמצאה את הפועל מרמורק אשמה, לא להורידה מייד לליגה א'. הסבירו חברי הוועדה: "עליידי הורדת הקבוצה אנו גורמים למעשה ל-עליית קבוצה אחרת (מכבי שעריים) אשר ייתכן ופרס זה אינו מגיע לה". בכך כבי עו למעשה כי גם קבוצות אחרות בליגה א' חשודות בנסיונות לקנות מישחקים ואין להעניש את הפועל מרמורק רק משום שהיא היחידה שנתפסה ממש. איימו עסקי הפועל מרמורק בעקבות העונש: "אף אחד לא יוכל עוד לשחק כדורגל בארץ, אנחנו נגלה את השחיתות של כל הקבוצות".

אוהדי הקבוצה הסתערו למחרת היום על מישרדי ההתאחדות, שברו שולחן, איימו על עסקנים, תבעו לקיים עירעור מיידי על העונש. הנימוק: אי-אפשר להעניש קבוצה על נסיונות שיחוד בלבד, שלא יצאו לפועל. טענו אוהדי מרמורק: אנשי שעריים, השכונה הרחובותית היריבה, ביטלו את כל הדיישה כדי לעלות במקומנו ללאומית. אם לא יתנו לנו לשחק בלאומית, אף אחד לא ישחק שם.

לחצם נשא פרי. הדין בעירעור הקבר צה נקבע עוד להשבוע. אם תמשיך מרמורק לשחק בלאומית, יהיה זה רק מפני ש"כך עושות כולן".

מפנינו, "מרמורק" במישרדי ההתאחדות לכדורגל, "אם אנחנו לא נשחק — אף אחד לא ישחק!"